

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum Christo conueniat esse sacerdotem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

13.
Obiectio 2
ex PP.
Resp.

qualitatem etiam nostram operam collocaturos.

Obijci possunt 1. varij Patres, qui videntur docere Christum in caelo non propriè orare.

Verum licet fortè pauci id velint, de varijs tamen citari solitis id non potest dici. 1. quia licet aliqui videantur dicere quòd oret pro nobis ostendèdo cicitates &c. non tamè negant alium modum, imò possunt commodè intelligi quòd etiam comprehendant, & quòd non velint Christum sine actu explicito censei illas repræsentare, sed petendo & explicando desiderium, vt per sua merita id nobis concedatur quod petit.

2. Quia plerique solum negant Christum iam orare in caelo eo modo quo solebat orare dum in hac vita mortali versaretur, nimirum cum signis humilitatis sese prosternendo, lachrymando &c. his vel similibus modis explicari possunt varij Patres attento eorum scopo.

Obiectio 3.

Obijci potest 3. quòd Christus in passione consummauerit opus nostræ redemptionis, & quòd post illam non amplius mereatur, ergo non est dicendus propriè orare. Conseq. prob. neque dici debet orare vt quidquam de nouo mereatur, neque vt eius merita applicentur, cum etiam ante passionem sit promeritus suorum meritorum applicationem; ergo frustra dicitur orare.

Resp.

Resp. concessio antecedente negando conseq. si enim eo non obstante quod opus nostræ redemptionis consummauerit in passione, dici possit interpretatiuè orare & interpellare, & Pater intuitu talis interpellationis aliqua concedat; quidni dici potest etiam expresse orare?

14.

Christus
nihil meretur de nouo.

Ad probationem consequentiæ Resp. non mereri quidquam de nouo, sed per orationem petere illam ipsam applicationem quæ meruit, & ita petere id quod meruit in passione. quamuis autem talis oratio non esset absolute necessaria, non est tamen inconueniens; quia Christus per hanc & ostendit charitatem in genus humanum, & submisionem erga Patrem, seu quod natura humana in illo sit Deo inferior.

Dices Christus per orationem impetrat, ergo meretur.

Resp. negando conse. q. si propriè loquamur de merito: quia communi iudicio ratio impetrationis in oratione distinguitur à ratione meriti, & impetratio propriè non est acquisitio præmij, sed obsequio beneuolentiæ.

Dices sancti in caelo orantes merentur de congruo.

15.

Ne de congruo quidem.

Resp. nisi sit quaestio de nomine, posse negari, si quis tamen de illis ita loqui velit, non est ita loquendum de Christo, cum dedecet illi tribuere meritum de congruo; secus est de impetratione, quæ potest illi tribui, & in omni sententia tribuitur saltem pro tempore quo in hac vita versabatur, quia illa potissimum nititur amicitia petentis.

Obiectio 4.

Resp.

Obijci 4. quòd Christo post resurrectionem data sit omnis potestas.

Resp. eam datam esse ante passionem, quæ non obstante si non fuerit indecens illum orare, non dedecet vt oret post resurrectionem, nec ita omnia sunt illi tradita, vt non semper maneat sub potestate Patris quoad humanitatem, & vt non possit illum orare, & petere varia quæ ad salutem hominum pertinent.

Obiectio 5.

Responso quadruplex

Obijci 5. ex 2. sententia sequi quod possimus petere à Christo vt oret pro nobis, quod nullo modo videtur concedendum.

Resp. id neq; magis sequi, neque maius adferre

incommodum quàm sequatur ex eo quòd oraret dum in hac vita versaretur; & quod in eo casu dicendum est, in præsentia similiter dici posse.

Resp. 2. nullo modo ita fieri posse, vbi esset periculum erroris Arii vel Nestorij.

Resp. 3. neque debere fieri in oratione publica quæ sit nomine Ecclesiæ, quia in illa consuetudo Ecclesiæ est in contrarium, quæ omnino est seruanda.

Resp. 4. etiam in priuata oratione omnino decentius esse vt non ita oremus; quia oratio dirigitur ad personam Christi, & per consequens ad diuinum suppositum, cuius non est orare, sed misereri. Præterea quando principes compellamus & aliquid ab eis petimus, filios honoramus excellentiori titulo eis conueniente, & proinde debemus etiam Christo tribuere quod perfectius est. si quis tamen bene norit distinguere & apprehendere Christum vt hominem secundum quod est minor Patre, & eundem Patrem potest orare; is potest petere vt Christus suas orationes Patri offerat.

QVÆSTIO XXII.

De sacerdotio Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum Christo conueniat esse sacerdotem?

FFIRMAT: quod intelligitur de sacerdote propriè dicto, pro quo

Notandum licet sacerdotis varia sint officia, vt patet ex Apostolo ad Heb. 5.

& ex S. Thom. hic, primum tamen eius munus esse offerre Deo sacrificium. Porro nomen sacrificij dupliciter sumitur: semel generatim & im-

propriè, de quo pluribus locis scripturæ agitur psalmo 49. *Immola Deo sacrificium laudis.* psalmo 50. *Holocaustis non delectaberis.* sacrificium Deo spiritus contritus, & alibi, de quo etiam intelligitur quod

habet August. de ciuitate Dei cap. 6. dicens, *sacrificium esse omne opus quod agitur in sancta societate in-*

hercamus Deo, velatum ad illum finem bonum quo beati veraciter esse possumus. In qua significatione omne opus virtutis siue internum siue externum, sacrificium dici potest. Huic sacrificio respondet sacer-

dotium generale comune omnibus Christianis, de quo intelligitur B. Petrus cap. 2. prioris suæ epistolæ vocans omnes fideles *sacerdotium sanctum*; item, *regale sacerdotium.* De quo etiam aliqui accipiunt id quod habetur Apoc. 1. *Fecit nos regnum & sacerdotes Deo*, quamquam Ribera ibi aliam habeat sententiam.

2. Sumitur sacrificium propriè, cuius rationem explicamus q. 83. art. 1. dub. 1. cui respondet sacerdotium propriè dictum, quod est potestas quædam offerendi sacrificij prout est, quid distinctum ab alijs virtutum operibus.

De sacerdote propriè sumpto intelligitur resolutio S. Thom. quæ est de fide, psalmo 109. *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.*

quod iuxta communem expositionem intelligitur de Christo, ad Heb. 4. *habentes Pontificem magnum, qui penetravit cælos Iesum Filium Dei.* Idem patet ex cap. 5. 7. 8. & 9. eiusdem epistolæ, ex Concilio Ephes. can. 10. Trident. sess. 22. capit. 1. & 2. estque communis doctrina Patrum.

Prob.

Prob. ex eo quod tam in ultima cena, quam in cruce, verum & proprie dictum sacrificium obtulerit, ut patet ex Trid. cap. 1. citato, & de sacrificio crucis patet ex Apostolo ad Heb. locis citatis. Adde quod, ut Concilium Trid. cap. 2. sit primarius offerens in sacrificio nouae legis.

Nec obstat communis obiectio quod Christus seipsum non interemerit in cruce, quia de ratione sacrificij non est ut ipsemet sacerdos victimam physicè mactet, sed potest ab alio mactari: licet ergo Christus non se occideret, potest dici sacrificium obtulisse in cruce, quia libere posuit animam suam ad Dei cultum, & libere se morti obtulit, tamque sustinuit cum posset se subducere & impedire ne flagella ei nocerent, vel vita tormentis ei eriperetur.

Dices inde sequi martyres potuisse dici sacrificium offerre, quando mortem pro Christo subeunt.

Resp. negando sequelam, quia non fuerunt sacerdotes ad id constituti, pro quo

Notandum quod quemadmodum Deus potest praescribere modum & ritum quo colatur, ita ut nullus alius censetur legitimus; ita possit praescribere ministrum legitimum cultus sibi deferendi: cum ergo in noua lege nullus alius sit constitutus minister sacrificij praeter legitime ordinatos in Ecclesia, & ordinatos ad sacrificium altaris, sequitur nullum in ea ordinari ad offerendum sacrificium mortem subeundo. Idem discursus proportionem fieri potest de lege mosaica, in qua sacerdotes constituebantur origine ex certa tribu, respectu materiae à Deo praescriptae.

Ex his enim patet mortem martyrum non habuisse rationem sacrificij nec eos potuisse dici sacrificasse mortem subeundo. Aliqui alias rationes addunt, sed haec abunde sufficit.

Aduerte 1. quod Christus non fuerit sacerdos successione, sicut sacerdotes Aaronici, neque exteriori vinctione, sicut sacerdotes nouae legis: sed ratione longe sublimiori, scilicet ratione vniuersalis hypostatice, per quam eius humanitas vnita est naturae diuinae & delibata est oleo diuinitatis. Vnde ab initio incarnationis fuit sacerdos sine vlllo suo merito.

Aduerte 2. quod Christus tanquam summus sacerdos non solum potuerit sacrificium offerre, sed etiam summam habuit potestatem, & potuerit Ecclesiam instituere & condere Sacramenta, sine quibus nullus salutem consequi posset; potuerit homines varijs modis sanctificare, potuerit pro bono animarum leges condere; denique ad finem spirituale vicarius sibi substituere qui Ecclesiam gubernarent, & modis ab eo praescriptis sanctificarent.

Quoniam verò potest an Christus sit sacerdos ut Deus, an verò ut homo? videri potest Bellarm. lib. 5. de Christo cap. 3. ubi videri possunt haec de erroribus haereticorum nostri temporis: dicunt enim eum esse sacerdotem secundum naturam diuinam.

Sed fide certum est esse sacerdotem secundum naturam humanam, ita ut Christus, seu, Deus subsistens in natura humana tanquam in principio elicitiuo actus sacrificandi sit sacerdos.

Prob. natura diuina non habet superiorem quem possit colere, apud quem possit intercedere & mereri; ergo illa non est principium ratione cuius Christo competat esse sacerdotem; cum, quia sacerdos, Deum coluerit & nobis sit meritis.

Vnde licet valor sacrificij ut actionis sumeretur ex dignitate personae, scilicet Verbi, ipsa tamen actio non procedebat à natura diuina tanquam principio quo & elicitiuo; quod potest confirmari ex Ambrosio lib. 3. de fide cap. 5. dicente, idem sacerdos, idem & hostias & sacerdotum tamen & sacrificium humane conditionis officium est.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus simul fuerit sacerdos & hostia?

AFFIRMAT; quod patet ex Apostolo ad Ephes. 5. dilexit nos & tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam. Patet etiam ex Conc. Ephesino can. 10. & ex Trident. sess. 22. cap. 1. & 2.

Resp. affir. Ephes. 5. Conc. Ephes. Trident.

Ex quibus omnibus clare constat, non solum eius humanitatem fuisse hostiam, sed totum Christum; quia ipse pro nobis est oblatum & mortuus. Conf. ex eo quod res in sacrificio crucis oblata, fuerit valoris infiniti; & illa eadem res incruentum immoletur in Missae sacrificio, ut patet ex Trid. cap. 2. citato.

6. Totus Christus fuit hostia, non verò sola eius humanitas.

Id tamen ratione cuius oblatum est in cruce & offertur quotidie in Missae sacrificio est humanitas, secundum quam in cruce mortuus est, & secundum quam ponitur sub speciebus per verba consecrationis; secundum corpus quidem ex vi verborum consecrationis panis, secundum sanguinem verò ex vi verborum consecrationis vini.

Idem ratione cuius oblatum fuit est humanitas.

Conf. quod in sacrificio offertur, seu hostia, debet immutari, igitur solum potest esse hostia, secundum eam naturam, quae est capax mutationis; qualis in Christo est sola natura humana. Vnde bene S. Th. in fine corporis dicit: Christus in quantum homo non solum fuit sacerdos, sed etiam bestia perfecta.

S. Thom.

ARTICVLVS III.

Utrum effectus sacrificij Christi sit expiatio peccatorum?

AFFIRMAT. Patet ex Apostolo ad Heb. 9. Et quidem de effectu sacrificij crucis, patet ex eo quod Christus mortuus sit ut nos à peccatis liberaret, & sub seruitute peccati constitutos redimeret; quod ex innumeris scripturae locis patet, & ex fine peculiari Incarnationis.

Resp. affir. Hebr. 9.

De sacrificio incruento similiter patet, tum ex Trident. sess. 22. cap. 2. tum ex forma consecrationis calicis; tum ex eo quod nostrum sacrificium contineat omnem vim quam habebant antiqua sacrificia. Vnde non solum est gratiarum actionis &c. sed etiam propitiatorium: de quo fusiùs in materia de sacrificio q. 83.

Trident.

Porro cum utrumque sacrificium conducat ad perfectam emendationem, sequitur effectum sacerdotij Christi non esse solum expiationem quoad culpam, sed etiam quoad poenam.

S. Thom.

Aduerte quod habet S. Thom. responsione ad 2. sacrificium quod quotidie in Ecclesia offertur non est aliud à sacrificio quod ipse Christus obtulit, sed eius commemoratio, non ita intelligi quasi in Ecclesia non sit verum & proprie dictum sacrificium incruentum, & quasi illud sacrificium nullam aliam vim habeat

7. Quo sensu sacrificium quod diuini sit commemoratio eius quod Christus in cruce obtulit.

quam